

Petr Hájek: Orbán u Klause: Porada disidentů před hradní Macronovou šáškárnou. Klaus: Potřebovali u nás Fialu, aby mohli zničit zbytky naší suverenity. Chtějí vytvořit US (E). Jakl: Maďaři své zájmy hájit umějí. My se jen přimykáme. Ke kaktusu

- CZ24 News | 7. října 2022

ČESKO: PETR HÁJEK upozorňuje na “setkání disidentů” Václava Klause a Viktora Orbána, jež předcházelo obludnost na Pražském hradě, a přináší k tomu vyjádření exprezidenta o smyslu té hradní frašky, a také “několik vět” Ladislava Jakla, který se “konspiračního jednání” v Klausově institutu zúčastnil

Vlastně by to svým způsobem měla být hlavní zpráva o té neskutečně nákladné žvanírně (za naše peníze, jichž Fialova vláda má zjevně tolik, že neví, co s nimi), kterou si uspořádal francouzský prezident Macron na Pražském hradě. A pokud ne hlavní, tedy určitě mnohé názorně vysvětlující. Jaký div, že ji režimní média ignorovala.

Do Prahy totiž přijel také Viktor Orbán. Ale ještě než se vydal do Macronovy smečky, aby ve Vladislavském sále mohla vzniknout společná fotka na dobytém území, vydal se jinam: Do sídla Institutu Václava Klause na pražské Hanspaulce. Dvě hodiny tady s exprezidentem a jeho spolupracovníky diskutovali o zdrcujících problémech naší doby. Pochopitelně úplně jinak, než o pár hodin později na opětovně dobytém Pražském hradě za formálního vedení ukrajinského premiéra Petra Fialy.

Viktor Orbán při příjezdu do sídla IVK na pražské Hanspaulce

Na Prvním nádvoří proto nechal totálně podvolený Miloš Zeman vytáhnout na stožár ukrajinskou vlajku. Na pár hodin tak vystřídala modrý hadr s pěticípými hvězdami, jenž sice žádnou oficiální vlajkou není (podle Lisaboské smlouvy nemá EU ani vlajku, ani hymnu), ale přesto se dál používá jako znak protektorátu.

Na Klausově “zámečku” žádná taková nebyla: ani ta první, ani ta druhá. Jen česká. Co soudí o pražském žvanírně nejdůvěryhodnější český “unijní disident”, s nímž se Orbán přijel poradit, než vstoupil do jámy lvové? A jak viděl toto “konspirační jednání” blízký Klausův spolupracovník Ladislav Jakl?

Václav Klaus: Máme málo evropských institucí?

Máme málo evropských institucí, máme málo příležitostí setkávat se, máme málo vyslanectví po světě (v Bruselu jsou naše vyslanectví tři – při EU, při NATO a „při“ Belgii), málo absolventů akademicky mimořádně náročných mezinárodních studií má příležitost být někde umístěno a dobře zapláceno, máme rozpočtové přebytky a je třeba, abychom je nějakým bohublým způsobem

využívali.

Máme Evropskou unii a máme Radu Evropy, obojí mají svá parlamentní shromáždění (čili i naše poslance v nich), ale je to pořád málo. Milovník takových organizací, a hlavně nasvícených pódii, z nichž může mluvit, Emmanuel Macron, zjistil, že mu dosavadní organizace nestačí, a proto si vymyslel novou – Evropské politické společenství. A první setkání tohoto „společenství“ se konalo v Praze. Jsme pyšní na to, že jsme byli vyvoleni, ale poněkud zaniká, že se příští setkání odehraje v Moldavsku. To je něco jako Fialova osmá řada na pohřbu britské královny.

Václav Klaus při jednání s Viktorem Orbánem

Chtějí nás unifikovat a centralizovat

Je dobré používat akronymy, symbolické zkratky. Proto tedy slavnostně oznamme, že vzniká EPS. Považuji to za symbolické. Evropská integrace věděla od počátku, že nemůže být integrací politickou, proto začínala s integrováním ekonomickým. Proto bylo nejdříve EHS, Evropské hospodářské společenství. (Do toho bych rád vstoupil.) Pak se přecházelo k dalším oblastem sjednocování, proto slovo hospodářský z názvu vypadlo a zůstalo ES, Evropské společenství. To platilo v době, kdy skončil komunismus. To se tehdejšími Macronům nezdálo dostačující, a proto se Maastrichtskou smlouvou zbavili slova společenství a vytvořili unii, čili EU. (Do té jsem vstupoval nerad.)

Nyní Macron usoudil, že ani tudy cesta nevede a začíná proto přímo symbolem P, chce politické společenství. Je to pořád o tomtéž. Chtějí nás unifikovat a centralizovat. Chtějí potlačit naši samostatnost. Chtějí vytvořit Spojené státy evropské, USE. Potřebují k tomu zcela poddajné domácí politiky a ty „konečně“ u nás pětikoaliční vládou pod taktovkou Fialy dostali. Dívejme se na pražskou přehlídku marnosti (vanity fair) těmto očima.

Chtěl jsem původně psát o blamáži s katarským emírem, ale s potěšením konstatuji, že toto totální selhání naší zahraniční politiky trefně diskutuje řada dalších komentátorů.

Ladislav Jakl: Maďaři své zájmy hájit umějí. A co my?

Tak jsme dnes měli v Institutu na návštěvě maďarského premiéra Viktora Orbána. Skoro dvouhodinové povídání s ním a jeho týmem bylo inspirativní a místy dokonce i zábavné.

Orbán je výjimečnou postavou současné evropské politické scény. Stačí přestat číst o něm a raději

číst přímo jeho. Nebo se podívat na některé z jeho fenomenálních veřejných vystoupení. Erudovanost, konzistentnost, věrnost zásadám, důslednost, to vše by se od něj mohla dnešní garnitura nejen naší politické scény učit. Ale ono právě nejde jen o Orbána.

Jeho fenomén je ještě v čemsi jiném, než jsou jen jeho charakterové a intelektuální vlastnosti. Výjimečné muže i ženy člověk občas potká nebo zaregistruje. Mají to v hlavě srovnané, jsou odvážní, obětaví, pracovití, oddaní svobodě. Jenže výjimečnost Viktora Orbána je v tom, že za ním stojí většina společnosti jeho země.

Jistěže je pozoruhodný sám o sobě. Ale to, s jakým mandátem a jakou dobu stojí v čele Maďarska, nevypovídá jen o jeho síle, ale především o skutečném a autentickém stavu maďarské společnosti. To ona si přeje politiku, kterou Orbán zastává. To ona si ho vybrala, ona ho podporuje a dodává mu nejen legitimitu, ale sílu a potvrzení správnosti cesty. Konzervativně uvažující osobnosti existují i jinde, ale nikde nemají takové zakořenění v náladách, potřebách a zkušenosti veřejnosti. To maďarská společnost „zplodila“ premiéra Orbána jako svou odpověď na nemoci dnešní doby. To maďarská společnost došla k výrazné shodě na idejích, které je třeba chránit a prosazovat. Došla k tomu po klikaté cestě, plné trpkých zkušeností, ale ony zkušenosti dobře vyhodnotila a našla správný směr.

Orbán dnes ráno na Hanspaulce často mluvil o zájmech maďarského lidu. Zájem, to je u nás skoro sprosté slovo. Naše elity nás vychovávají v tom, že jsme malý národ a žádné své vlastní zájmy nejen nemáme šanci prosadit, ale vlastně ani žádné nemáme mít. Že naše zájmy jsou přece totožné s tím, ke komu se přimkneme, ke komu chceme patřit (za což jen platíme a nic nedostáváme), ke komu se chceme hlásit, koho chceme poslouchat v (plané naději, že se nám to nějak vrátí).

My můžeme nesouhlasit s politikou třeba Polska, Francie, Turecka či Británie. Ale vždy musíme uznat, že jejich domácí i zahraniční politika je vedena vlastními autentickými zájmy. A kde jsou naše autentické zájmy? Kdo se za ně rve na mezinárodním kolbišti? Spíše od našich představitelů slyšíme, jak svým silnějším partnerům prosebným hlasem říkají něco ve smyslu, kolik že jim máme zaplatit, abychom s nimi směli souhlasit.

Maďari vědí, že patří ke křesťanské Evropě. Ale vědí i to, že za své zájmy se musejí rvát sami, že to nikdo jiný z nějaké blahosklonnosti pro ně a za ně neudělá. A tak se semkli. A podporují své vedení. Hlavně se ale semkli jeden s druhým navzájem. Což neumíme něco podobného také? Což neumíme identifikovat své autentické specifické zájmy, abychom je pak mohli i prosazovat?

Zatím jsme se moc semknout neuměli. Místo semknutí nám šlo spíše přimykání. Přimknutí se k dubisku se nám moc neosvědčilo. Tak se místo toho teď přimykáme ke kaktusu. Nedivím se, že se tomu Maďari diví.

AUTOR: Petr Hájek

[ZDROJ](#)